

Arrest

nr. 187 150 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die alle verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 30 december 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 17 maart 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 18 maart 2010 asiel aan. Op 19 november 2010 beslist de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 57 567 van 8 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker.

1.2. Op 11 maart 2011 dient de eerste verzoeker samen met de derde verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 26 mei 2011 dienen de eerste verzoeker en de derde verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 23 augustus 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 21 juni 2012 ongegrond bevonden.

1.5. De tweede verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 26 september 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 30 september 2011 asiel aan. Op 26 januari 2012 beslist de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 9 juli 2012 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 3 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 107 352 van 25 juli 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 5 oktober 2012 wordt de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 9 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 148 474 van 24 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.11. Op 11 december 2013 wordt tevens aan de tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en op 23 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.12. Op 7 juli 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 31 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 187 149 van 19 mei 2017 stelt de Raad de afstand van het tegen deze beslissing aangespannen geding vast.

1.13. Op 31 juli 2015 wordt de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De derde verzoekster dient tegen het ten aanzien van haar genomen bevel een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 178 856.

1.14. Op 2 juli 2016 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 december 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 30 december 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.12.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan V. A. (...) te willen overhandigen.
(...)"*

1.15. Op 14 december 2016 wordt de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt in essentie op het advies van de arts-adviseur. (stuk 2)

In diens advies wordt gesteld dat het medisch probleem opgelost werd.

De arts-adviseur laat geen enkele marge voor nuance; die nuance is wel terug te vinden in het standaard medisch getuigschrift. Hierin wordt gesteld dat er op dit moment een gunstige evolutie bestaat, maar dat een verdere opvolging en controle strikt noodzakelijk is.

Het is dan ook voorbarig om te stellen dat het medisch probleem opgelost werd.

Anderzijds heeft de arts-adviseur niet onderzocht of deze opvolging en controle kan plaatsvinden in het land van herkomst.

De conclusie die de arts-adviseur maakt, vindt geen steun in het dossier.

De arts-adviseur heeft dan ook geen correct oordeel geveld.

Het advies is kennelijk onredelijk en er kan bijgevolg geen rekening mee worden gehouden.

Aangezien de bestreden beslissing volledig gebaseerd is op dit advies, is ook de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en op een onzorgvuldige wijze tot stand gekomen.

Er ligt dan ook geen advies van de arts-adviseur voor in de zin van artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet.

Er dient tenslotte nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing een beoordeling inhoudt van de ontvankelijkheid van de aanvraag en geen beoordeling ten gronde vormt. De aanvraag voldeed wel degelijk aan alle ontvankelijkheidsvereisten.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt geschonden, evenals de materiële motiveringsplicht.

Het middel is gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en van de motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing in essentie steunt op het advies van de arts-adviseur, dat geen enkele marge voor nuance laat. Zij stelt dat die nuance echter wel in het standaard medisch getuigschrift terug te vinden is en waarin wordt gesteld dat er thans een gunstige evolutie is maar dat verdere opvolging en controle strikt noodzakelijk is. De arts-adviseur zou niet onderzocht hebben of deze opvolging en controle zou kunnen plaatsvinden in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur in zijn medisch getuigschrift gesteld heeft dat:

"Bij nazicht werd een cyste vastgesteld ter hoogte van de rechter onderpool van de rechternier waarvoor laparoscopische ingreep met partiële nefrectomie, met succes uitgevoerd en zonder verdere verwikkelingen.

Het anatomopathologisch onderzoek toonde aan dat de tumor volledig verwijderd was, waardoor we kunnen spreken van een succesvolle behandeling en waardoor het medisch probleem opgelost werd."

Gezien de behandeling met succes werd volbracht en het medisch probleem werd opgelost, diende bijgevolg de arts-adviseur niet te onderzoeken of er een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst. Hij concludeerde dat er zelfs zonder adequate behandeling in het land van herkomst geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

De bewijslast aangaande de medische aandoening ligt bij de aanvrager zelf, die belang heeft bij het actualiseren van zijn aanvraag en die dient te staven met alle daartoe dienstige stukken.

"Vooreerst herhaalt de Raad dat op verzoekers ook een zekere zorgvuldigheidsplicht rust, in die zin dat zij er voor moeten zorgen dat hun dossier actueel is, m.a.w. is het de plicht van verzoekers om ervoor te zorgen dat de verwerende partij over alle nodige informatie beschikt om zich een oordeel te kunnen vormen.

(...)

Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om te oordelen of hij over voldoende informatie beschikt om zich over de medische situatie uit te spreken. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling van de medische gegevens. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (RvV 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of het Bestuur bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekende partij, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister is aangesteld. Voorts volgt uit artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat *“(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.12.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.*

In het advies van de arts-adviseur van 14 december 2016, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt het volgende gesteld:

“(...)”

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.07.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28/04/2016 en bijlagen van 23/02/2016, 29/03/2016 en 29/03/2016 blijkt dat betrokkene vroeger last had van darmproblemen. Bij nazicht werd een cyste vastgesteld ter hoogte van de rechter onderpool van de rechternier waarvoor laparoscopische ingreep met partiële nefrectomie, met succes uitgevoerd en zonder verdere verwickelingen.

Het anatomopathologisch onderzoek toonde aan dat de tumor volledig verwijderd was, waardoor we kunnen spreken van een succesvolle behandeling en waardoor het medisch probleem opgelost werd.

*Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.
(...)"*

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de arts-adviseur en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de arts-adviseur een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat de arts-adviseur, door te stellen dat het medisch probleem opgelost werd, geen enkele marge laat voor nuance, terwijl in het standaard medisch getuigschrift wordt gesteld dat er op dit moment een gunstige evolutie bestaat, maar dat een verdere opvolging en controle strikt noodzakelijk is. Zij betwisten evenwel niet dat er bij de eerste verzoeker een cyste werd vastgesteld ter hoogte van de rechter onderpool van de rechternier en dat deze tumor via een "laparoscopische ingreep met partiële nefrectomie" succesvol werd verwijderd, noch dat er geen verdere verwickelingen waren. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het medisch probleem van de eerste verzoeker opgelost werd en dat er "kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Uit de loutere omstandigheid dat de eerste verzoeker nog gedurende vijf jaar dient te worden opgevolgd, kan immers niet worden afgeleid dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen leed aan een ziekte, wat nochtans strikt noodzakelijk is om met gunstig gevolg toepassing te kunnen maken van de verblijfsprocedure ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen doen in wezen niets meer dan aangeven dat zij het oneens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur dat het medisch probleem van de eerste verzoeker opgelost is, zonder *in concreto* toe te lichten waaruit het medisch probleem van de eerste verzoeker dan wel zou bestaan. Uit het standaard medisch getuigschrift van 28 april 2016 en de bijlagen blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van enig medisch probleem. Er blijkt enkel dat opvolging en controle vereist zijn, doch dit lijkt eerder in het licht van het voorkomen van "mogelijke recidieven", dan in het licht van het behandelen van een ziekte. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat duidelijk gewag maakt van een "ziekte", diende te onderzoeken "of deze opvolging en controle kan plaatsvinden in het land van herkomst".

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door zich te steunen op het advies van de arts-adviseur van 14 december 2016, op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN